

Relat guanyador del

VII concurs de narrativa breu amb enfocament de gènere Isabel de Villena

Categoria de 10 a 13 anys

'LA LLUITA D'ANNA I LLUC' **de MATI DEVESA I ALCARAZ**

Hi havia una vegada una xiqueta que li deien Anna. Anna no volia ser princesa, ni vestir de rosa, encara que li agradara eixe color. La seua mare no estava d'acord amb les seues idees i li va dir que tots els contes eren així, que les xiquetes vestien de rosa i que ella no era ningú per a canviar-ho. Anna li va contestar a la seua mare que no entenia per qué sempre les xiquetes havien d'anar de rosa i els xics de blau, que a ella això no li agradava perquè era molt discriminatori. La seua mare li ho va contar a la seua família per saber que opinaven del raonament que havia fet Anna ja que la mare s'havia quedat bocabadada i havia estat a punt de donar-li la raó a Anna. Els familiars li van dir a la mare que això eren bobades de la xiqueta i que les xiques són princeses i van de rosa i els xics sempre són prínceps i van de blau.

La xiqueta es va fer major i les coses continuaven igual. Anna estava farta de vore que la societat no canviava i que al seu germà sempre li regalaven cotxes per a Reis i a ella sempre nines.

En el pati no li deixaven jugar a futbol perquè deien que era un joc de xics, ni jugar amb els cotxes. Aleshores, ella li va dir a la seua mare que volia canviar la societat perquè estava farta de sentir que hi havia colors per a xics i per a xiques, que les xiques al futbol no podien jugar i que els xics no podien jugar a nines, A més, no podia suportar que sempre que el seu germà plorara, li digueren que no plorara perquè ell que era xic i havia de ser fort.

Un dia Anna va prendre una important decisió: va decidir anar-se'n de casa perquè ningú li feia cas i perquè ningú estava d'acord amb el que pensava i deia. Anna i el seu millor amic Lluç eren de la mateixa opinió. Lluç no estava d'acord amb la idea de que sempre els homes havien de tindre més poder que les dones. Així que els dos van escriure una carta a l'ajuntament explicant quina era la seua opinió respecte al país i a la discriminació entre homes i dones des de menuts.

L'ajuntament va pensar i va raonar el que havien escrit uns xiquets que només tenien 13 anys i se'n van adonar que tenien raó, que esta societat no anava a ninguna part així i que havien de fer alguna cosa per a canviar-ho encara que ningú sabia qué s'havia de fer i com s'havia d'actuar. La senyora alcaldessa va dir als seus regidors i regidores que el primer que havien de fer era contestar als xiquets i després intentar canviar les ments de tots el habitants dels pobles i ciutats perquè no podien pensar d'eixa manera tan discriminatòria. Així és com els xiquets van rebre la carta de l'alcaldesa i es van quedar emocionats en vore que l'ajuntament pensava igual que ells i que no eren els únics que volien igualtat entre homes i dones.

Uns dies després, es van reunir per a parlar i per a vore que feien en este país. Van convocar una manifestació i van ser molts els xiquets que anaren perquè no tenien eixa ment tant discriminatòria i tant masculista. Quan van arribar tots els xiquets a la plaça de l'ajuntament van comprovar que allí estava també el senyor president de la Generalitat que estava una mica assustat per eixa manifestació i perquè l'ajuntament pensara d'eixa forma que ell i el seu govern consideraven tant rara.

Eren molts els que van començar a dir que el que volien els xiquets eren bobades, que esta societat estava bé així i que no tenien que vindre uns xiquets a fastidiar-ho tot. Anna va pujar al balcò de l'ajuntament i va demanar que guardaren silenci, que volia parlar i deixar les coses clares.

Va començar preguntant-se per què havien de manar més els homes que les dones, això ella no ho veia bé perquè els homes són iguals que les dones, tenen els mateixos drets i ningú ha de manar més per raó de sexe, color o procedència. Anna també va dir que estava farta de que li regalaren nines i de que al seu germà li regalaren pilotes o cotxes. Ella afirmava que no hi havia cap llei que diguera que les dones eren inferiors i que no poden jugar als mateixos jocs que els xics.

Lluc es va decidir a parlar des del balcó de l'ajuntament i va dir que Anna tenia raó i que les coses havien de canviar perquè no li agradaven i li sentava mal que no li deixaren vestir-se de color rosa per ser xic. Anna va preguntar a la seua mare si se'n recordava quan ella tenia 9 anys o 10 anys, quan sempre li deia que no volia ser princesa i que no volia anar de rosa. Anna continuaba pensant el mateix que quan era menuda i volia canviar-ho. Per això, ella estava disposada a lluitar perquè els xics i les xiques tingueren els mateixos drets, també perquè la veu de la dona fora escoltada igual que la dels homes. Per a ella tots eren iguals i ningú era diferent.

Al dia següent, la família d'Anna es va reunir amb la família de Lluc i van parlar del que havien fet els xiquets i la mobilització que havien provocat. Ningú no entenia per què ho havien fet i tampoc per què pensaven així els xiquets. Els menuts van sentir les converses dels més grans i els van interrompre. Anna va dir que creia que no ho entenien perquè les seues ments eres molt masculistes i molt retrassades. Lluc va dir que a ell li agradaven les nines i que mai li n'havien regalat una i que per això estava enfadat. Lluc no podia entendre com li havia tocat una família res d'ell ni l'entenguera.

Anna li va dir a sa mare que com se sentiria ella si la seua veu no comptara per a res, si haguera de dependre per a tot del seu marit o de son pare. També li va preguntar, davant de tots, com s'haguera sentit ella si no li hagueren deixat jugar al que ella haguera volgut i si mai l'hagueren respectat. Anna va dir que tots tots erem iguals iguals i la veu del poble, la dels xics, la de les xiques és única i ningú no podia discriminar-la.

A partir d'eixe dia, la ciutat d'Anna i els seus habitants van fer valdre la seua veu i van aconseguir esborrar el masclisme i la discriminació dels seus discursos. Els xiquets havien guanyat.

Anna i LLuc ho havien aconseguit. Ella era lliure, ell també i totes les persones pensaven ara que s'havien equivocat, que Anna i Lluc els havien fet pensar i tenien raó. Mai cap persona, fora xiquet o adult, seria discriminada. El somni s'havia fet realitat i la lluita d'Anna i Lluc havia tingut recompensa.